

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.998 van 5 mei 2003
in de zaak A. 77.628/X-8018.**

In zake : Lodewijk GOOSSENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J.-E. VAN DAMME,
kantoor houdende te 2520 RANST,
Kerkstraat 2

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lodewijk GOOSSENS op 20 februari 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het beschermingsbesluit van 11 september 1998 (lees : 1981)(...) waarbij (zijn) eigendom (...) gelegen te 2520 - Ranst, deelgemeente Oelegem, aan de Zandhovensteenweg, nr. 01 (...), ten kadaster gekend onder sectie B, nrs. 518/g, 519/f en 521/l voor een totale oppervlakte volgens kadaster van 6.260 m², als 'dorpsgezicht' werd geklasseerd";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 12 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 januari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-E. VAN DAMME, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat N. DECLERCQ die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROECK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het beroep tot voorwerp heeft, het koninklijk besluit van 11 september 1981 waarbij onder meer de voormalige brouwerij "Den Bol", gelegen Zandhovensteenweg 1, te Ranst als dorpsgezicht wordt beschermd; dat verzoeker stelt eigenaar te zijn van bedoelde eigendom ingevolge akte van vereffening - verdeling - schenking van 22 november 1979, overgeschreven op het kantoor van de hypotheekbewaarder te Antwerpen op 7 december 1979;

Overwegende dat verzoeker, anticiperend op een exceptie van laattijdigheid, in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat de beroepstermijn nog niet is ingegaan bij gebrek aan een correcte betekening van het bestreden besluit in de zin van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bij wege van exceptie opwerpt dat het verzoekschrift laattijdig is; dat zij er op wijst dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelt dat hij in 1992 te weten kwam dat zijn eigendom als dorpsgezicht geklasseerd was sedert 11 september 1981; dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het beroep tot nietigverklaring niet binnen een redelijke termijn na kennisneming van het bestreden besluit werd ingediend en verzoeker zijn recht verwerkt heeft om het niet-betekenen van het beschermingsbesluit aan te voeren zes jaar na de beweerde kennisneming; dat de verwerende partij er op wijst dat verzoeker immers meermaals toepassing vroeg van het bestreden besluit bij de aanvragen tot machtiging tot het uitvoeren van werken,

meermaals uitdrukkelijk te kennen gaf op de hoogte te zijn van het bestreden besluit en meerdere contacten had met het Bestuur van Monumenten en Landschappen; dat zij tenslotte nog stelt dat artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarop verzoeker zich beroept, nog niet van kracht was op het ogenblik dat werd overgegaan tot de betekening van het bestreden besluit, noch op het moment waarop verzoeker beweert kennis te hebben gekregen van het bestreden besluit; dat zij ten slotte stelt dat verzoeker, zes jaar na kennisneming van het bestreden besluit, geen wettig actueel belang meer heeft bij het aanvoeren van een schending van pleegvormen;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord hier in essentie op antwoordt dat de verwerende partij zich steunt op de kwade trouw van verzoeker terwijl ze zelf bewust heeft nagelaten de wettelijke voorschriften inzake betekening na te leven;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog aanvoert dat de zin van een betekening aan de belanghebbende en het ter kennis brengen van de mogelijkheid tot verzet of beroep niet kan worden vervangen door het loutere verloop van een termijn sedert het hem bekend geraken van de beslissing die hem persoonlijk betekend had moeten worden, dat het immers precies de bedoeling is van die betekening om verzoeker officieel in kennis te stellen van die beslissing, zijn aandacht te vestigen op de gevolgen ervan en hem ter kennis te brengen dat eventuele beroeps- of verzetstermijnen beginnen te lopen; dat hij voorts stelt dat de overheid als eerste de dilligentie aan de dag moet leggen om de op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften na te leven en dat zulks in casu nog steeds niet gebeurd is waardoor de verwerende partij zich nog moeilijk kan beroepen op rechtsverwerking; dat hij voorts doet gelden dat de vermelding in brieven uitgaande van de overheid dat er destijds een klassering als dorpsgezicht zou zijn geschied, niet gelijkstaat met een officiële kennisgeving; dat hij ten slotte aanvoert dat hij maar door de ingestelde strafvordering de precieze omvang van de eigendomsbeperking vernam, d.i. na de invoering van artikel 19, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie een vonnis van 27 april 1998 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, rechtdoende in correctionele zaken, aanhaalt waarin overwogen wordt dat verzoeker zich niet kan beroepen op onoverwinnelijke dwaling en goede trouw, "dat (hij)

immers zeer goed wist of moest weten dat zijn eigendom als dorpsgezicht werd beschermd, dat (verzoeker) minstens vanaf 12 juli 1993 uitdrukkelijk werd geconfronteerd met de bescherming van de eigendom vermits hem op die datum reeds een slopingsaanvraag voor de kwestieuze schuur werd geweigerd gelet op de bescherming als dorpsgezicht en (verzoeker) nadien tweemaal aangetekend werd aangemaand, (...) teneinde maatregelen te treffen om de schuur voor instorting te vrijwaren en tevens de nodige instandhoudingswerken uit te voeren";

Overwegende dat artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, bepaalt dat de annulatieberoepen verjaren zestig dagen nadat de akte werd bekendgemaakt of betekend en dat, indien de akte noch bekendgemaakt, noch betekend dient te worden, de termijn ingaat met de dag waarop de verzoeker er kennis heeft van gehad;

Overwegende dat de regeling van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State werd ingevoegd bij wet van 24 maart 1994 tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973; dat deze bepaling dienvolgens niet van toepassing is op de bestreden beslissing van 11 september 1981; dat niet van tel is, de omstandigheid dat verzoeker pas na de ingestelde strafprocedure, kennis kreeg van de precieze omvang van de eigendomsbeperkingen i.e. na de invoering van voornoemd artikel 19, tweede lid; dat dit verweer op de exceptie niet dienend is;

Overwegende dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat zijn eigendom bestaat uit een huis met een schuur, dat hij "begin de tachtiger jaren (...) stelselmatig (begon) met de restauratie van het woonhuis, waarvoor vanzelfsprekend een bouwvergunning werd aangevraagd en verkregen" en dat "alles wat versleten was werd vervangen met antieke materialen en het interieur (...) in de oorspronkelijke toestand (werd) hersteld", dat "(d)e schuur daarentegen (...) onaangeroerd (bleef) vermits toen reeds de noodzakelijk te verrichten herstellingen neerkwamen op een volledige restauratie", dat hij in 1992 n.a.v. het omvormen van het woonhuis tot een restaurant-taverne te weten kwam dat zijn eigendom als dorpsgezicht beschermd was sedert 11 september 1981, dat elke aanvraag tot afbraak van de schuur werd geweigerd, dat hij vanwege de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten steeds te horen kreeg dat hij tot wederopbouw van deze schuur diende over te gaan; dat de verwerende partij

aanvoert, zonder hierin te worden tegengesproken door verzoeker, dat een aanvraag tot afbraak van de schuur op 27 juli 1993 werd geweigerd omdat ze een wezenlijk onderdeel uitmaakt van het betrokken dorpsgezicht, dat op 3 juli 1995 een aanvraag tot het bouwen van een nieuwe woning op een deel van het perceel 519f werd geweigerd omdat een vrijstaande villa geen verband houdt met en afbreuk doet aan de historische en volkskundige waarde van de brouwerijsite, dat naar aanleiding van een plaatsbezoek op 26 juni 1995 de verwaarloosde toestand van de schuur werd vastgesteld en verzoeker bij aangetekende brieven van 3 juli 1995 en 8 september 1995 werd aangemaand om maatregelen te treffen om de schuur voor instorting te vrijwaren en de nodige instandhoudingswerken te plannen, dat deze aangetekende zendingen niet werden afgehaald en per gewone brief opnieuw werden verzonden;

Overwegende dat uit bovenstaande gegevens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker reeds meer dan zestig dagen vóór het indienen van het annulatieberoep in voldoende mate op de hoogte was of had moeten zijn van alle relevante elementen van de bestreden beslissing om er een beroep tegen in te stellen bij de Raad van State; dat hij echter met het indienen van een annulatieberoep verscheidene jaren heeft gewacht, met name tot na de dagvaarding voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, rechtdoende in correctionele zaken; dat hij voor dit stilzitten geen enkele verklaring geeft behoudens het argument dat het bestreden besluit hem alsnog niet werd betekend; dat in de voorliggende, concrete omstandigheden verzoeker, die zich welbewust of met een verregaande graad van lichtzinnigheid ("culpa lata dolo aequipatur") ervan onthouden heeft zijn rechten te doen gelden tegen een beslissing waarvan niet wezenlijk wordt betwist dat hij kennis van de inhoud en de draagwijdte had om dan, als hij verscheidene jaren later voor de strafrechter wordt gedagvaard, zich alsnog bij de Raad van State te beklagen, zich de toegang tot de rechter onwaardig maakt; dat verzoeker niet getuigt van het vereiste geoorloofd belang; dat de exceptie in deze mate gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

De ten onrechte door verzoeker betaalde rechten van 12,39 euro, dienen hem te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf mei 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.